

ΤΟΥ κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμναικό Μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΙΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΛΑΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

"Έσπασε κι' ο τελευταίος κρίκος τών δεσμών μου.

Δέν έχω γυναίκα...

Δέν έχω παιδί...

Δέν έχω κανένα, κανένα...

Είμαι μόνος κι' ελεύθερος. 'Η καρδιά μου δέν εινε πειά τρυφερή, δέν συγκινείται με τίποτα, έγινε άσπαλμένα...

Αυτό ήθελα κι' έγώ. Τώρα θά μπορώ να έκδικηθώ σίγουρα, χωρίς λιποψυχίες, χωρίς διαταγμούς...

Θά έκδικηθώ!

"Όσοι μ' έκαναν να ύποφέρω, θά ύποφέρουν, όσοι μ' έκαναν να πονέσω, θά πονέσουν. Θά χτυπήσω δεξιά κι' άριστερά, χωρίς τόν ελάχιστο σίκτο...

Όικτος; Τί θα πή οίκτος; Στο διάβολο ή τρυφερότης κι' οί διαταγμοί. Στον κόσμο αυτό, εινε εϋτυχής εκείνος πού δέν ξέρει, ξέν θέλει να ξέρη τί σημαίνει αγάπη, στοργή, τρυφερότης. 'Ο κόσμος ανήκει στους σκληρούς!...

"Όσο ήμουν σκληρός, ή τύχη ήταν σκιάδα μου, ήμουν εϋτυχισμένος, ποτέ ή καρδιά μου δέν πόνεσε.

Θέλησα να γίνω τρυφερός κι' έγινε δυστυχισμένος. Πολύ δυστυχισμένος...

Διάβασα κάποτε—δέν θυμοϋμαι σε ποιό σοφό βιβλίο—πώς «ο κόσμος ανήκει στους σκληρούς»!

Τό ρητό αυτό, πού ε' ουγγραφέας τό δικαιολογούσε μ' ένα πλήθος ιστοριών, παρμένων σπ' τη ζωή, μοδκανε βαθεία εντύπωση.

Σκέφτηκα πολύ πάνω σ' αυτό. Και τό βρήκα αληθινό...

'Εμελέτησα τη ζωή κι' είδα πως δέν ύπάρχει, παρά μονάχα σκληρότης...

Κι' έγινε σκληρός, πιο σκληρός κι' από τά θηρία. Δέν ήξερα τί θα πή τρυφερότης. Παντρεύτηκα κι' όμως δέν αγαπούσα τη γυναίκα μου. 'Απόχτησα παιδί και δέν αγαπούσα τό παιδί μου, τό όποιο τώρα μισώ θανάσιμα.

'Η γυναίκα μου ή πρώτη πέβαινε.

Τήν ήδωσα και τήν παράδωσα στή γη, χωρίς να πονέση ή καρδιά μου, χωρίς να χύσω ούτε ένα δάκρυ.

"Ημουν σκληρός, πολύ σκληρός!

Δέν επέτρεπα στήν καρδιά μου να χτυπήση, όπως χτυποϋν ή άλλες καρδιές με λαχάρα, με πόνο, από αγάπη, από έρωτα...

Ποτέ δέν ύπηρεξα ευαίσθητος. Ποτέ, τό όμολογώ αυτή τη στιγμή στόν ίδιο τόν έαυτό μου και θά τό πώ και στό Θεό, χωρίς φόβο και διαταγμό, όταν παρουσιαστώ μπροστά του...

Ναι, τη στιγμή αυτή δέν φοβόμια κανένα.

Ξαναβρήκα τόν έαυτό μου, τόν παλιό έαυτο μου, ποδξερει να κυβερνάται καλά, ποδξερει να πολεμήσ στή ζωή και να βγαίνει νικητής.

Καλά παλιά χρόνια!...

Οί άνθρωποι δέν είχαν για μένα καμιά αξία. Τους ε' σϋντριβας όταν ήθελα. Βασίλευα, έχοντας για θρόνο τό χρυσάφι μου.

Κι' άξαφια ή τύχη μου, ή ίδια μου ή τύχη η' εσθόνησε.

'Ο Θεός με καταράστηκε. Συνανέκτησα μια άχαριστή και ξεπεσμένη κόρη και πούλησα τόν έγωισμό μου, πούλησα τόν έαυτό μου στόν έρωτα.

'Απ' τη στιγμή εκείνη, απ'

τή στιγμή π' αντίκρυσα τήν κόρη τοϋ Μπιριλλάντη, τη σημερινή γυναίκα μου—άν μπορώ να τήν λέω γυναίκα μου τη μικρή αυτή τίγρη—έγινα άλλος άνθρωπος. 'Επασα να είμαι ό 'Αρτέμης, πού τόν έτρεμαν στήν 'Αθήνα και τόν πολυλογόριαζαν.

Τί είμαι σήμερα; "Ενα σκούβαλο, ένα σκουπίδι, ένας τιποτένιος!...

'Ο γιός μου τολμάει να μου εναντιώνεται.

Η έδην γυναίκα μου, ή κατ' όνομα μόνον γυναίκα μου, μ' έπειλε στα δάχτυλά της, με χειλοποιήσε, με χλιοθασάσινε, μετέβαλε τό σπίτι μου σε Κόλαση!

"Α, ποθώ να έκδικηθώ και θά έκδικηθώ σκληρά!...

Λέανδρε 'Αρτέμη, παιδί ανυπάκουο και διεστραμμένο, τέκνο καταραμένο, θά βρεθής στους πέντε θρόμους, θά βρεής τό ξεροκόμμαστο τοϋ ψωμιού σου με τόν ιδρώτα σου και θά χορτάσης τήν πείνα σου μ' άποφάγια...

Φλώρα Μπιριλλάντη, ηηλυκό τέρας, κακό και ύπουλο, γυναίκα της ψευτιάς και της πονηρίας, θά θυμηθής τη στέγη μου και τό ψωμί ποδφάγες κάτω από αυτή και θ' αναστενάζης πικρά και θά ζητιανέψης, για να μην πεθάνης από άστία...

Και μαζύ σου, θά πονέσουν και θά ύποφέρουν κι' όλοι όσοι σάς αγαποϋν.

Θά ριέω τό γέρο Μπιριλλάντη στή φυλακή!...

'Η γυναίκα του θά πεθάνη από τη λύπη της...

"Όλο τους τό σπίτι θά ρημάξη!...

Θά γίνω πιο κακός, πιο σκληρός, πιο άδυσώπητος.

Κι' άν όλοι α'ποί πιστεύουν στο Θεό κι' έχουν σ' αυτόν τις έλπίδες των, έγώ θά πολεμήσω κι' εναντίον τοϋ Θεού! Και θά τόν νικήσω.

'Από τη στιγμή αυτή, κηρύσσομαι έθρως όλων.

'Αλλοίμονο σε κείνους, πιο θά βρεθούν στο δρόμο μου!

Δέν πιστεύω ούτε στήν ανθρώπινη Μοίρα. Θά πάω κόντρα και σ' αυτή.

Και να δοϋμε ποίος θά νικήση...

('Απ' τό 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπιριλλάντη)

Συνέχεια ε.α.. "Όταν ό Λέανδρος έφερε τό γιατρό, βρισκόμουν σε μια άλλόκοτη κατάσταση, πού δέν μπορώ να τήν χαρακτηρίσω. Δέν μπορούσα να μιλήσω, δέν μπορούσα να σκεφθώ. Τους έβλεπα όλους να στριφογυρίζουν γύρω μου κι' όμως δέν μπορούσα να τους γνωρίσω, δέν μπορούσα να καταλάβω τί κάνουν όλοι αυτοί οί άνθρωποι μέσα στήν κρεββατοκάμαρά μου.

'Ο γιατρός μ' εξέτασε προσεκτικά και κατόπιν πήρε ιδιαιτέρως τό Λέανδρο και μίλησε αρκετά λεπτά μαζύ του.

"Όταν ό γιατρός έφυγε, μοδκκανα μια δυνατή έντριση με οινόπνευμα και κάμφωρα. Αυτό μ' έφερε κάπως στις ασήθησες μου, ξεσκότισε τό μυαλό μου, χωρίς όμως να καλύτερεύση τήν κατάστασή μου.

Τό σώμα μου πονούσε φρικτά, σαν να με είχαν κρημνίσει από ψηλά και να είχαν συντριβή τά κόκκαλά μου...

Έτχα πυρετό και ρίγη συγχρόνως...

Και διψούσα, διψούσα σαν κολασμένη!...

'Η κυρά Μάρθα δέν πρόφτανε να μου φέρη λεμονάδες. Μά ή δίχια μου δέν έσθυνε.

Συγχρόνως με κατείχε ένας

Μισοσκανόνιμου και κίτταξα πρός τήν πόρτα με τρόμο...

άλλόκοτος φόβος.

Σε κάθε κρότο που άκουγα, τιναζόμουν στο κρεβάτι μου άνησυχη, μισσηκωνόμουν και κύτταξα προς την πόρτα με τρόμο.

Τί ήταν εκείνο που με τρώμαζε ;

Στην αρχή δεν μπορούσα να το καθορίσω. Σιγά-σιγά όμως άρχισα να τακτοποιώ τις σκέψεις μου. Φοβόμουν τον Άρτέμη. Νόμιζα πως θα εισορμήσει, από στιγμή σε στιγμή στο δωμάτιο και θα ριχτεί πάνω μου να με πνίξει! Μισόκλεινα τὰ μάτια μου και τὸν έβλεπα να σκύβει από πάνω μου και να μου σφίγγη τὸ λαιμό...

Τὰ χέρια του ήταν παγωμένα, αλλά ή πνοή του έκαίγε...

Τιναζόμουν έντρομη, άνοιγα τὰ μάτια μου, κύτταξα γύρω μου και ήσυχάζα.

Σ' όλο αυτό τὸ διάστημα, ὁ Λεάνδρος καθόταν πλάι στο κρεβάτι μου ταραγμένος, άνήσυχος, λυπημένος.

Είχε φέξει πειά.

"Έστειλα στο φαρμακείο τής γειτονιάς να έτοιμάσουν τὰ φάρμακα που σύστησε ὁ γιατρός και κατόπιν δεν έλειψε στιγμή από κοντά μου.

"Η κυρά Μάρθα τούφερε τὸ γάλα του, αλλά δεν τὸ έπιε.

Σε κάθε τιναγά μου, σε κάθε άνησυχία μου, έσκυθε πάνω μου και μοῦ μιλούσε με φωνή τρυφερή. Δεν μ' έλεγε πειά Φλώρα. Μὲ καλούσε μητέρα του. Φοβόταν ίσως μήπως τὸν άκούσουν ὁ ηημέτριες.

Βλέποντάς με τόσο άνησυχη και ταραγμένη, μοῦ εἶπε σε μία στιγμή που κύτταξα με άγωνία στήν πόρτα :

—Τί έχεις, μητέρα μου ;

—Ήσυχασε...

—Τὸν κύτταξα οσαστιόμην.

—Δὲν νυστάξεις, μαμά ;

—Δὲν θέλεις νὰ κοιμηθῆς ;

—Ναί... Πολύ... Παραπολύ, παιδί μου.

—Γιατί δεν κοιμάσαι τότε ;

—Κύτταξα πάλι πρὸς τὴν πόρτα.

—Τί σέ φοβίζει, μαμά ;

—Εκείνος! Εἶδη ὁ κεῖ-

—Νοῦσασε, μαμά. Εἶσαι

—άσφαλῆς ἐδῶ. Δὲν πρέπει νὰ

—σοβάσαι. Κανέννας δὲν θὰ

—τολμῆσῃ νὰ σοῦ κἀμῃ κακό.

—Ήσυχασε... Κοιμησου... Ὁ ὕ-

—πνος θὰ σοῦ κἀμῃ καλό...

—Ὁ ὕπνος...

—Κι' όμως, δὲν μπορούσα νὰ

—κοιμηθῶ.

—Εἶνε άφάνταστη ἡ άγωνία

—ποῦ αἰσθανόμουν.

—Φοβόμουν, ὅπως εἶπα και

—παραπάνω, τὸν Άρτέμη.

—Ναί, ναί... Αυτό πούγινε

—στήν έπαυλι εἰς βόρος του,

—δὲν θὰ τὸ άφηνε νὰ περάσῃ ἔ-

—ται. Έγνώριζα καλῶς πόσο ἦ-

—ταν ἐκδικητικὸς. Κι' αὐτὴ τὴ

—φορὰ δὲν θὰ περνοῦσε ἔτσι τὸ

—πράγμα. Θὰ ζητούσε νὰ ἐκδικηθῆ και

—ἐναντίον μου κι' ἐναντίον

—τοῦ Λεάνδρου...

—Πῶς μπορούσα, μέσα στὸν

—πυρετὸ που μ' ἔβηνε και στήν

—παραράλη μου, νὰ κάνω τῆς

—σκέψεις αὐτές ; Άπορῶ κι' ἐγὼ ἡ

—δία τώρα...

—Ίσως ὁ φόβος, πού σ' άλλες

—περιστάξεις παραλύει τῆς αἰ-

—σθησεις, μοῦδινε τώρα τὴ

—δύναμη νὰ κατανωκῶ τὴ ζῆλη

—μου καὶ νὰ σκέπτομαι τί μάς

—περιμένει.

—Πρέπει νὰ κοιμηθῆς, μαμά,

—μοῦ εἶπε πάλι ὁ Λεάνδρος.

—Πρέπει ; ...

—Ναί, μαμά... Κοιμησου...

—Δὲν νυστάξεις ;

—Πολύ, Λεάνδρε.

—Γιατί δὲν κοιμάσαι τότε ;

—Τί σοῦ συμβαίνει ;

—Φοβοῦμαι, παιδί μου. Φοβοῦμαι

—ἐκείνον... Εἶδη τὸν σι-

—γμῆ σε στιγμή...

—Δὲν θάρρη. Ὁχι, ὀχι... Κι' ἂν

—ἔβηνε ἔξω, τί ; Δὲν θὰ τολ-

—μῆσῃ νὰ μιλῆσῃ.

—Ἦ, Λεάνδρε, δὲν τὸν

—ξέρεις καλά.

—Εγώ! Εγὼ δὲν τὸν

—ξέρω ;

—Ίσως θὰ ἦταν πιὸ φρόνιμο

—νὰ μὴ μείνω ἐδῶ ; Τί λές,

—μαμά ; Καὶ ποῦ θὰ

—πήγαινες ;

—Στὸ σπίτι μου. Στῆς

—μητέρας μου. Εἶνε ἄρρωστη,

—τὸ ξέρω... Ἡ ἱστορία αὐτὴ

—θὰ χειροτέρευε τὴν κατάστασί

—της. Μὰ τί νὰ

—κάνω, τί νὰ κάνω, θεέ μου!

—Νὰ ἢουχάσης και νὰ

—κοιμηθῆς, μαμά. Θ' ἀγρυπνήσω

—ἐγὼ κοντά σου.

Καθισμένη στὸ κρεβάτι, παραμιλοῦσα και χειρνομοῦσα διαρκῶς...

Ἄναστανάξα.

—Καλό μου παιδί! ψιθόρισα. Ἐπήρξες ὁ καλός μου άγγε-

—λος. Δυὸ φορές τώρα μ' έσωσες από τὰ νύχια του.

—Μὴν τὰ σκέπτεσαι πειά αὐτὰ, μητροῦλα... Σε παρακαλῶ.

Κοιμησου. Εἶσαι πολὺ ἄρρωστη. Μὲ κόπο μιλᾶς. Τὸ καταλα-

—θαίνω καλά... Κοιμησου, μαμά. Κοιμησου ήσυχη, ἄπολυτος ή-

—συχῃ. Θὰ μείνω ἐγὼ κοντά σου. Δὲν θὰ φύγω στιγμή από δῶ.

Και κανεῖς, κανεῖς δὲν θὰ τολμῆσῃ νὰ σοῦ κἀμῃ κακό...

—Κανεῖς ;

—Ναί, μαμά, κανεῖς.

—Ὁὐτ' ἐκείνος ;

—Ὁὐτ' ἐκείνος. Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι!... Τώρα πειά δὲν τὸν

—λογαριάζω καθόλου. Πάνε ἡ προσπάθειες. Ἡ μάσκες έπεσαν.

Εἶματε δυὸ ἔχθροι ἄσποδοι. Καὶ θὰ τὸ σκεφθῆ πολὺ, πρὶν

—τολμησεῖ νὰ σοῦ κἀμῃ και τὸ ελάχιστο κακό...

Τὰ λόγια τοῦ Λεάνδρου μ' ἀνακούφιζαν, με νανοῦριζαν γλυ-

—κά. Θεέ μου!... Αἰσθανόμουν πολὺ ἄσχημα τὸν ἑαυτό μου. Αἰ-

—σθανόμουν ἀκατανίκητα τὴν ἀνάγκη τοῦ ὕπνου. Νὰ κοιμηθῶ,

—νὰ κοιμηθῶ πολὺ, ὥρες, ἡμέρες, χρόνια και νὰ μὴ ξυπνήσω,

—παρὰ στήν ἄλλη ζωῆ, μακριά, πολὺ μακριά από τὸν κόσμο

—αὐτό, πού τόσο με πίκρανε και μὲ πότισε με τόσες ἀπογοητεύ-

—σεις!...

—Ἡξέρα πὼς θὰ κινδύνευες, ἔξακολούθησε νὰ μοῦ λῆη ὁ

—Λεάνδρος. Ἡξέρα καλά πὼς ἂν ἔφευγα και σ' ἄφηνα μόνη, θα

—σοῦ συνέβαινε κάποιο μεγάλο κακό. Κατάλαβα ἀπ' τὴν πρώτη

—στιγμῆ τὸς καταχθόνιους σκοπούς τοῦ πατέρα μου. Ἄλλὰ μί-

—λησε ὁ Θεὸς σὸ πνεῦμα μου και στήν καρδιά μου. Εἰμάν-

—τειμα τὸν τρομερὸ κίνδυνο. Καὶ τὸ πῆρα ἀπόφασι νὰ μὴ

—φύγω γιὰ τὴ Θεσσαλονίκη. Δὲν σοῦ τὸ εἶπα ἀμέσως...

—Μοῦ τὸ ἔκρυψες, Λεάν-

—δρε ;

—Ναί, μαμά. Τὸ ὁμολογῶ και σοῦ ζητῶ νὰ με συγχωρή-

—σης. Ἔτσι ἔπρεπε νὰ φερ-

—θῶ...

—Γιατί, Λεάνδρε ; Δὲν εἶ-

—χες ἐμπιστοῦνέ σε μένα ;

—Ἦ, ὀχι γι' αὐτό!... Μὴ μ'

—ἀδικεῖς, μαμά. Ὁχι γι' αὐτό.

Ἄλλὰ ἤμουν βέβαιος πὼς θὰ μ'

—ἐμποδίζες νὰ ἐκτελέσω τὸ

—σκοπὸ μου. Θὰ με συμβού-

—λευες ν' ἀκούσω τὸν πατέρα

—μου και νὰ φύγω. Καὶ τότε ;

—Τί θὰ συνέβαινε τότε ; Πὼς

—θὰ τάβγαζες πέρα μαζὺ του ;

—Τί θάκανες μόνη σου στὰ χέρια

—του, στήν ἐρημία πού σε παρέ-

—συρε ;

—Ὁ Λεάνδρος εἶχε δίκη.

—Εἶχε φερθῆ φρόνιμα και συ-

—νετά

—Συγχρόνως όμως θυσιάστη-

—σῶση. Τὰ χάλιας ὀριστικά

—και πρὸς χάριν μου, γιὰ νὰ με

—πειά με τὸν πατέρα του.

—Τοῦ τὸ εἶπα αὐτό.

—Μὰ με καθησύχασε.

—Μὴ στενοχωρεῖσαι, μαμά, μοῦ

—εἶπε. Ἔτσι θὰ τελείωναν μία

—μέρα τὰ πράγματα, ἀργὰ ἢ γρήγορα... Μὴ

—τὸ σκέπτεσαι καθό-

—λου αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ γίνῃς καλά.

—Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

—Τὰ βλέφαρά μου ἔθάρσαν, σὰν

—νὰ ἦσαν από μολύβι.

—Δὲν μπορούσα ν' ἀνθέλω

—πειά.

—Και βυθίστηκα σ' ἕνα ὕπνο

—βαρὸ, γεμάτων ἐπιλάτες...

—Τί συνέβη κατὰ τὸ διάστημα

—τοῦ ὕπνου μου αὐτοῦ, πού κρά-

—τησε ὡς τὸ μεσημέρι ;

—Πολλὰ πράγματα, ὅπως

—ἔμαθα ἀργότερα.

—Πρῶτα-πρῶτα ὁ ὕπνος μου

—δὲν ἦταν καθόλου ήσυχος.

—Ἀναπηδοῦσα κάθε τόσο.

—Ἀνακαθόμουν σὸ κρεβάτι.

—Και καθισμένη ἔτσι,

—παραμιλοῦσα και χειρονομοῦσα

—διαρκῶς :

—Νάτος!... Ἐρχεται!... Σῶστε

—με!... Ἐλεος!...

—Μὲ κυνηγοῦσε και σ'

—ενῆρο μου.

—Μὰ κι' οἱ φόβοι μου

—βγήκαν ἀληθινόι.

—Ὁ Ἄρτέμης ἦρθε κατὰ τῆς

—έντεκα σὸ σπίτι.

—Κατέβηκε από τὴν

—ἐπαυλι και ἦρθε σπῆτε με

—τὸ αὐτοκίνητο,

—χωρὶς νὰ πᾶν ἀπ' τὸ

—γραφεῖο του.

(Ἄκολουθεῖ) .